

מסכת זבחים - פרק ב'

שחט בשתיקה ואח"כ קבל והלך וזרק חוץ לזמנו או ששחט חוץ לזמנו ואח"כ קבל והלך וזרק בשתיקה או ששחט וקבל והלך וזרק חוץ לזמנו - זה הוא שקרב המתיר כמצותו, מכיוון שבשלושת אופנים אלו לא נוספה סיבה לפסול.

כיצד לא קרב המתיר כמצותו?

שחט חוץ למקומו ואח"כ קבל והלך וזרק חוץ לזמנו או ששחט חוץ לזמנו ואח"כ קבל והלך וזרק חוץ למקומו או ששחט וקבל והלך וזרק חוץ למקומו.

וכן הפסח והחטאת ששחטן שלא לשמן, ואח"כ קבל והלך וזרק חוץ לזמנו. או ששחט חוץ לזמנו, ואח"כ קבל והלך וזרק שלא לשמן. או ששחט, קבל, והלך, וזרק, שלא לשמן. זהו שלא קרב המתיר כמצותו מכיוון שיש כאן פסול של חוץ למקומו או פסול שלא לשמו, מלבד הפסול של חוץ לזמנו.

(ה) חשב בשעת העבודה לאכול כזית בחוץ וכזית למחר, או שחשב לאכול כזית למחר וכזית בחוץ, או שחשב לאכול כחצי זית למחר וכחצי זית למחר, או שחשב לאכול כחצי זית למחר וכחצי זית בחוץ - בכל המקרים האלו הקרבן פסול ואין בו כרת.

אמר רבי יהודה: זה הכלל:

אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום - פגול וחיבין עליו כרת מכיוון שבשעה שהתפגל לא היה בו פסול. ואם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן - פסול ואין בו כרת מכיוון שכבר היה פסול כשחשב מחשבת חוץ לזמנו. וחקמים אומרים: זה וזה פסול ואין בו כרת.

שחט את הזבח במחשבה לאכול כחצי זית ולהקטיר כחצי זית - כשר, שאין כאן שיעור כזית, שיהי אין אכילה והקטרה מצטרפין, שהאכילה היא לאדם אבל ההקטרה היא למזבח.

(א) הפסולים לעבודה: כל הזבחים שקבל את דמן מי שהוא זר, אוגו¹, טבול יום, מחסר בגדים², מחסר כפורים³, שלא רחוצ ידים ורגלים, ערל, טמא, יושב, עומד על גבי כלים או על גבי בהמה או על גבי רגלי חברו - פסול.

קבל את הדם בשמאל - פסול, רבי שמעון מכשיר. נשפך הדם לפני שקיבלו בכלי על הרצפה ואספו - פסול, כי צריך לקבל מצוואר הבהמה.

נתינות שלא במקומו: נתנו על גבי הכבש או שנתן שלא כנגד היסוד, או שנתן את הנתנין למטון למעלו, ואת הנתנין למעלו למטון, או שנתן את הנתנים בפנים בחוץ, ואת הנתנין בחוץ בפנים - בכל המקרים האלו הקרבן פסול ואין בו כרת.

(ב) מחשבת חוץ למקומו: השוחט את הזבח במחשבה לזרוק דמו בחוץ או מקצת דמו בחוץ, וכן השוחט במחשבה להקטיר את אמוקיו בחוץ או מקצת אמוקיו בחוץ, וכן השוחט במחשבה לאכול בשרו בחוץ או כזית מבשרו בחוץ או לאכול כזית מעור האליה בחוץ⁴ - פסול ואין בו כרת.

מחשבת חוץ לזמנו: השוחט במחשבה לזרוק דמו למחר או מקצת דמו למחר, וכן השוחט במחשבה להקטיר אמוקיו למחר או מקצת אמוקיו למחר, וכן השוחט במחשבה לאכול בשרו למחר או כזית מבשרו למחר או לאכול כזית מעור האליה למחר - פגול וחיבין עליו כרת.

(ג) זה הכלל:

כל השוחט והמקבל והמהלך והזורק, במחשבה לאכול דבר שדרכו לאכול, או להקטיר דבר שדרכו להקטיר, חוץ למקומו - פסול ואין בו כרת.

שחט במחשבה לאכול או להקטיר חוץ לזמנו - פגול וחיבין עליו כרת, ובלבד שיקרב הדם המתיר את הקטרת האימורים ואכילת הבשר כמצותו, ולא תהיה עוד סיבה לפסול את הקרבן.

(ד) כיצד קרב המתיר כמצותו?

¹ מי שמת לו קרוב שהוא חייב להתאבל עליו, כל יום המיתה - קרוי אוגו.

² כהן הדייט בפחות מארבעה בגדים, וכהן גדול בפחות משמונה.

³ כגון זב ומצורע שנגמרה טהרתם ולא הביאו את קרבנותיהם.

⁴ עור זה ראוי לאכילה.